

**FALKMAN
CHARLOTTA**

NYÅRSAFTON

Charlotta Falkman

Nyårsafton

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24714713

Nyårsafton:

Содержание

I.	4
Конец ознакомительного фрагмента.	22

Charlotta Falkman

Nyårsafton

I. Fremlingen

En mörk och regnig afton i medlet af November 183.. stannade en reskärra vid trappan till ett af de förnämsta stenhusen i staden – . Med skjutsbondens biträde steg ett fruntimmer ned ur det obehärliga åkdonet, och båda, karlen bärande en liten kappsäck och den af regnet genomblötta paraplyn, inträdde i nedra förstugan. Med ängslig förlägenhet såg fruntimret sig der omkring; oviss hvarthän hon skulle vända sig för att råka någon som visade henne till rätta, samt mottaga hennes saker, i synnerhet som hennes följeslagare yttrade stor farhåga för sin utanföre stående häst och kärra.

En klart strålande lampa upplyste den breda med utländska mattor belagde trappan som förde till öfra våningen; men uppföre den vågade hon sig icke. Här omkring henne syntes alla dörrar tillåsta, utom en, der hon inifrån hörde högljudda karlröster. Slutligen blef hon dock varse en annan, nära trappan, der nyckeln satt i låset. Vid hennes rädda knackning utkom en sömnig betjent som jakande besvarade hennes fråga: om öfverstlöjtnant

Wermell bodde i detta hus, och oförskämt glodde henne i ansigte i det han tillade: "Hon lär vara den symmamselln som de väntat hit från E – , kan jag tro – "

Hon svarade med ett: "jag kommer från E – ", framtog sedan penningar och likviderade skjutskarlen, som hon vänligt affärdade. Sedan följde hon betjenten, som bar hennes saker, uppföre trappan och genom en sidodörr, som förde till en lång korridor, upplyst af en i taket hängande lanterna. Hennes ledsagare lade i från sig sakerna i en fönsternisch och ärnade öppna en dörr på andra sidan, då vår resande, besvärad af sin våta kappa, bad honom hjälpa sig af med den samt hänga upp den på en nära stående klädhängare; derpå tog hon af sig bahytten och skakade regnet af den. Under tiden trädde en ung man i svart dräkt, med sorgflor kring hatten, ut från ett nära beläget rum, han stannade, synbart öfverraskad vid åsynen af den täcka varelse, som i detta ögonblick befriat sig från den vanställande reshabiten och som nu först varseblef honom. Äfven betjenten såg förvånad ut. Karlen hade säkert tänkt sig ett äldre anlete under denna dräkt, men såg nu framför sig en utmärkt vacker flicka om högst 18 år.

Rodnande besvarade hon den okändes lätta men uttrycksfulla helsning, och påsatte hastigt bahytten, i det hon såg på betjenten med en orolig blick, som tycktes fråga: hvarthän för ni mig.

Uppfattande denna blick, tillsade den unge mannen betjenten, att föra in damen genom salongen. "Det vågar jag visst icke," svarade denne, "herrsskapet har fremman i afton, och mamselln här kommer, efter hvad jag hört, hit bara på söm."

Likasom gäckad i någon förmodan, aflägsnade sig den andre.

Hon infördes nu i ett slags domestikrum, der en jungfru satt ock sydde.

Karlen gick sedan för att anmäla hennes ankomst hos "hennes nåd."

En stund förflöt under oangenäm väntan; då inträdde tvenne andra qvinspersoner: den ena, redan öfver medelåldern, var utstyrd med löslockar och negligén ombunden med en svart silkesduk; ett köks förkläde samt en stor nyckelknippa vid sidan antydde genast hushållerskan; den andra var en ung kammarpiga af näbbigt utseende. Båda skärskådade vår resande från hufvud till fot och sluteligen anmärkte den unga:

– Hon har länge låtit herrskapet vänta på sig; vi andra ha varit här allt sedan allhelgon.

Synbarligen sårad af denna näsvisa anmärkning, svarade likväl den tilltalade saktmodigt:

– Det måste vara ett missförstånd, jungfru lilla. Jag är ingalunda städslad till någon tjänst här i huset, utan kommer på en vänlig bjudning af hennes herrskap. Väl var det min afsigt att komma förr, men händelsen fördröjde min hitresa.

Sömmerskan mumlade något om att "den kommer tids nog, som skall hänga," och efter några sinsemellan vexlade blickar, yttrade frun leende:

– Ja så, mamsell stöder sig på att hon på långt håll är slägt med "hennes nåd."

– Jag är fru Wermells brordotter. Men hvarföre benämnes hon

"hennes nåd?" Wermellska namnet är icke af adel.

– Det vet jag också alltför väl, min lilla mamsell! svarade hushållerskan, men då vår husbonde från kapten med ens blef öfverstlöjtnant, jäste högmodet upp, och frun kallade husfolket tillsammans och tillsade oss att hädanefter säga "hennes nåd", för korthetens skull, bevars! För oss var det just sak samma, men de förnäma och till och med deras egna bekanta skratta i mjugg deråt. För att ej skämma en god sak, kalla vi också döttrarna för fröknar, och det upptages ganska nådigt. Men herre Gud, så jag pratar! Jag glömmer alldeles att jag talar med hennes nåds brordotter och torde få...

– Var icke rädd, genom mig skall frun icke få någon ledsamhet.

– Så mycket bättre, min lilla mamsell! Folk som löpa med sqvaller hatar jag som synden. – Man kan väl icke alltid väga sina ord på gullvigt heller, utan då och då säger man sin hjertans mening.

Hvem vet huru många ovägda ord ännu kunnat undfalla husråddinnan, om icke betjenten kommit för att efter hennes nåds befallning föra den fremmande mamselln i det rum der téet serverades.

Med en tyst bönesuck om tålmod i sina nya okända förhållanden gick den unga flickan att möta en nära släkttinge, som ännu var henne alldeles obekant.

Vi måste med några ord gå berättelsen i förväg.

Fru Wermell hade efter sina föräldrars död som flicka varit några år i brödrens hus, de första åren af hans gifte; men,

såsom svägerskor i allmänhet, hade hon och den unga frun ej sympatiserat. Hon skiljde sig derföre och var en tid hos en aflägsen släktinge i S:t Petersburg, der hon lärde känna Wermell, som då endast var fänrik vid ett infanteri-regemente. De gifte sig och lefde knappt i många år af hans löjtnants lön, tills han sluteligen erhöll transport till Finland, och inträdde vid ett rang-regemente, samt steg inom kort till den post han nu innehade.

Nu lefde familjen på hvad man i allmänt tal kallar "stor fot", och fru Wermell hade, sedan sin återkomst till fäderneslandet, alldeles icke tagit någon vidare notis om sina anhöriga. Genom tidningarne kände hon att brödren var död och hans egendom upplåten åt kreditorerne. Anledning nog för visst folk att ej påminna sig fattige släktingar, eller barndomsvänner.

För en tid sedan hade hon träffat tillsammans med några damer af en ansedd familj, – hemma från hennes födelseort, der hennes bror varit etablerad, – hvilka kände och syntes mycket intressera sig för den aflidnes fru och döttrar. De hade under sin hitresa besökt dessa aktningsvärda personer i E – , dit desamme flyttat, för att genom handarbeten söka sin utkomst. Den äldste af döttrarne, som haft den olyckan att förlora hörseln efter en svår sjukdom, bidrog mest till husets bergning genom sin skicklighet i klädssöm; den medlersta var borta som guvernant uppåt landet, och de kunde ej nog loforda den yngsta, så väl för hennes älskvärda personlighet, som hennes fallenhet och lidsamma hand i alla då brukliga gränlåtsarbeten. De beklagade blott, att hon i en liten stad, sådan som E – , ej kunde draga någon fördel af sina

många talanger.

Fru Wermells fåfänga smickrades af dessa loford. Skulle ej motsatsen varit tillräckligt känd, hade hon kanhända gjort sig en förtjenst af deras förvärfvade kunskaper; nu gick ej detta an. Hennes yngre dotter, Minette, som var närvarande, hviskade modren något i örat, och nu fick den goda frun ett "rapptus" af slägtkärlek, vände sig till sin man med den frågan: om han tillät henne skrifva efter den yngsta flickan, Ida, på det att hon i deras hus skulle ernå den bildning för sällskapslifvet, som modrens små omständigheter och sjelfva ortens inskränkthet ej kunde meddela henne.

De resande drogo väl litet på mun åt fruns ensidiga tanke om E – och dess innevånare; men ansågo dock förslaget fördelaktigt. På sin återresa besökte de åter fru Hedrén, som efter något betänkande mottog anbudet. – Ehuru lycklig Ida fann sig i hemmet, var hon dock icke obenägen att se sig litet omkring i verlden, och väntade sig en ganska treflig vinter hos sina nästan jemnåriga kusiner.

Då Ida inträdde genom yttre dörren till det rum, der en annan betjent aftorkade de redan begagnade thekopparna, utkom fru Wermell från den, som förde till sällskapsrummen.

Den bild, Idas fantasi gjort sig om tanten, efter modrens beskrifning om dennas utseende som flicka, blef genast tillintetgjord. I stället att finna henne som mager och mörklagd, såg hon henne nu vara en masiv matrona med ett blekgult, pussigt ansigte, utan annat uttryck i de platta dragen, än ett

missnöje, eller rättare sagt: tillgjord förnämhet. Hennes gång var tung, och rörelserna stela. En slags afekterad vårdslöshet låg i hennes sätt att kläda sig: en otillbunden blusrock af muslin de lain sväfvade omkring den nog fylliga figuren; rosabanden i en elegant spetsmössa passade hvarken till hennes år, ännu mindre till hennes utseende.

Idas hjertliga men vördnadsfulla helsning besvarade hon med en kall kyss på kinden; tonen, hvarmed hon bjöd henne vara välkommen, var intet sägande; och utan att inlåta sig i något samtal, befalte hon betjenten servera thé åt mamselln. Sedan skulle den, som ännu stod vid dörren och afvaktade hennes befallning, föra mamselln i fröknarnes arbetsrum, dit en säng skulle ställas för hennes räkning. Efter dessa anordningar vände hon sig åter till Ida, sägande, att hon nu vore hindrad, men att de skulle återse hvarandra följande dagen vid frukostbordet.

Med det redan kallnade théet nedsväljde Ida de tårar som ovillkorligt ville frambryta – ty huru litet hade hon, vand vid okonstlad hjertlighet och välvilja, någonsin kunnat ana eller tänka sig ett sådant mottagande – hon följde sedan med till det anvisade rummet, som låg innanföre det, hvori hon först blifvit införd.

Lemnad här åt sig sjelf, såg hon sig omkring. Med allt skäl kunde detta kallas ett arbetsrum; ty ett halft dussin sybågor med halffärdiga, eller endast påbegynta arbeten i tappetseri och broderi, äfvensom mönster, stramaljer af diverse färger, samt högar af sammantrassladt zefir-garn intogo bord, stolar, m.m. Detta, äfvensom några perl- och knyttingsarheten, visade att

julen var i antågande. Men för att till dess hinna få allt detta färdigt, fordrades ett dussin snälla händer. Van vid sysselsättning och ordning, företog sig Ida att reda ut och i ordninglägga det trassliga garnet, samt ge det öfriga ett trefligare utseende, medan hon allt emellanåt lyssnade, om icke någondera af hennes kusiner skulle infinna sig; men derpå väntade hon förgäfvets. Sluteligen kom en piga med hennes qvälsvard, bestående af kall mat, bäddade hennes säng, visade henne att man med en regel kunde stänga dörren innanföre, och aflägsnade sig.

Nu frambröt de länge återhållna tårarne. Ack! suckade hon, hvarföre kom jag hit, hvarföre lemnade jag mitt älskade och trefliga hem för att se mig behandlad med köld och likgiltighet. Att mina kusiner, för min skull, antingen skulle lemna sina gäster, eller införa mig bland desse, såsom jag kom från en besvärlig resa, derpå undrar jag icke numera, ty allt omkring mig intygar att våra förhållanden äro så olika; men ägna mig några ögonblick till en vänlig helsning, eller skicka mig några hjertliga ord, som en ursäkt, om detta icke låtit sig göra, det hade väl ändå icke varit för mycket. Men – måhända jag likväl gör dem orätt; kanske har ingen låtit dem veta min ankomst. Morgondagen skall åter försona hvad min egen otålighet och ringa vana vid "stora världen" genast ansåg för ogästvänlighet.

Under dessa och dylika tankar somnade Ida sent omsider, och vaknade i detsamma en väggklocka i rummet utanföre slog sju. Af farhåga att hafva försofvit sig, steg hon upp och klädde sig, oakadt det var mörkt i rummet, med den tanken: att om

hennes kusiner ville öfverraska henne, de då ej skulle finna henne oklädd; sakta drog hon ifrån regeln, och tog sitt ljus för att tända det i yttre rummet, men äfven der var mörkt.

Jag måste misstagit mig om klockslagen, tänkte hon, och ämnade vända om, men då blef hon varse eldsken genom glasrutan på en dörr som förde till köket. Der möttes hon af hushållerskan, som storligen förundrade sig öfver att mamsell redan var uppstigen och färdig klädd, hon, som nu riktigt bordt hvila ut efter sin resa. "Här i huset stiger ingen af herrskapet upp förrän mellan åtta och nio, ty sällan går någon i säng före midnatten; men oaktadt jag får vara den aldra sista, måste jag dock vara den första som stiger upp. Då jag omöjligt kan vänta på deras kaffe, består jag mig vanligtvis mitt morgonkaffe sjelf, och om mamsell är van att stiga tidigt upp, så kan hon alltid dricka en kopp med mig. För det närvarande skall häradshöfdingen alltid ha kaffe till sig på slaget sju – och 'aldrig så mager stek att ej något dryper af', säger ordspråket – gå nu in tillbaka, min lilla mamsell; så snart jag skickat in häradshöfdingens 'mandarin', hemtar jag panna och tillbehör, och vi dricka då tillsammans."

Del dröjde också länge förrän hon kom; medan de drucko, slog gumman upp sin språklåda:

– Så ondt det gjorde mig att mamsell måste tillbringa hela långa qvällen här allena, var jag "okapabel" att komma ifrån för att prata bort en stund. Det sved mig in i själen att se henne mottagas som en vild fremmande af sin närmaste slägtinge, ehuru det allt förut anade mig huru det skulle gå. Hon är god och oerfaren, och

tänker därför väl om alla människor; men vår fru är skam till sägandes – en riktig kalkonhöna af lutter förnämhet; rangen af öfverstlöjtnanska har förvridit hennes svaga hufvud. Skulle någon tro det? hon söker öfvertala sin man att skaffa sig adelskap; men det lär icke vara så lätt det, och kostar, efter hvad jag förmodar, vackra pengar, och dessa gå åt, när de finnas, som smör för solsken.

– Men hennes döttrar?

– Äplet faller sällan långt ifrån trädet, och det sannas äfven här, ty den äldsta är "justement" modrens afbild. Stolt och inbilsk, tror hon sig förmodligen bli en grefvinna med tiden. Den yngre systemen är bättre, men en yrhätta, som gerna gör "spektakel" af alla människor; qvick är hon som en girs, men har intet tålmod med någonting "regelt." Det är hon som begynt med alla dessa arbeten, som mamsell säkert får tråka med, ty genom henne blifva de i all evighet icke färdiga.

– Är den af frun omnämnda häradshöfdingen son i huset?

– Nej bevars! han är brorson till öfverstlöjtnanten, som visst icke vore emot att få honom till måg, ty den unga herrn har sin goda utkomst, och är utomdessa en ganska hygglig ungdom, som...

Frun blef nu utkallad och Ida lemnad allena att eftersinna hvad hon hört, tills klockan nära tio, då betjenten kom för att föra henne till frukosten.

I stället att visa henne den ginaste vägen genom köket till matsalen, hade han tillsägelse att ledsaga henne genom

koridoren, tamburen och salongen. Sannolikt ville man imponera på den fattiga slägtingen, genom de många, för henne fremmande lyxartiklarna.

Vid en pelarvägg i salongen satt en ung dam i en elegant morgonklädsel; hon spelade vårdslöst med ena handen, under det att hon talade vid en bredvid stående ung man, som tankspridd bläddrade genom ett häfte med noter. Ida igenkände i honom densamma hon mötte i koridoren aftonen förut. Han bugade sig artigt, och en glad öfverraskning målade sig i hans blick, under det att damen endast höjde sig ett par tum från stolen och med handen visade på en dörr till venster om kaminen.

Ida följde anvisningen och tänkte: den der är säkert häradshöfdingen, men hon var säkert någon fremmande person här i huset.

I rummet, der frukosten väntade, befunno sig trenne personer; vid ett fönster satt öfverstlöjtnanten insvept i en mångbrokig schlafrock, rökande en cigarr och läsande i ett tidningsblad; vid det andra stod en ung flicka med ett gladt och lifligt ansigte, som kunnat kallas vackert, om hon ej varit så fräknig och hennes blonda lockar icke skiftat för mycket i rödt. "Hennes nåd" satt i en mahogny, med tappiseri beklädd gungstol, och karesserade en hvit spitshund, som häftigt skällande rusade ned emot Ida. Öfverstlöjtnanten lade från sig tidningen och cigarren, likväl utan att stiga upp eller lyfta på rökmössan räckte han handen mot den unga flickan och drog henne till sig, fixerade henne, sägande: "Var icke rädd för hunden, mitt vackra barn, den är på långt

när icke så farlig som den skäller till" – och nu tryckte han en ljudelig kyss på hennes rosiga kind, hvars fina hud erhöll ett synbart märke efter hans yfviga, sträfva, rödaktiga mustascher. Men denna helsning syntes mera vara ägnad *den vackra flickan*, än hans hustrus nära anförvandt.

Den unga damen hade emellertid tystat hunden, och fattade nu Idas hand, sägande: "Välkommen till oss, kära Ida, så heter du ju, vill jag minnas? och som ingen vill presentera mig, så vill jag göra det sjelf. Jag är den yngre dottern här i huset och heter i skriftspråk Natalia, i dagligt tal Natinka."

Hjertligt besvarade Ida hennes handtryckning. Glädjen öfver detta förhoppningsväckande bemötande varade dock icke länge; ty under denna lilla scen hade tanten varsamt stigit ned från gungstolen, helsande henne med en nådig nick, likväl utan att taga henne i handen. Sedan begynte hon fråga efter såväl hennes, som systrarnes ålder; huru längesedan det var som fadren dog; hvad hennes mor nu lefde af, och mera dylikt.

Ehuru obehagligt och föga passande detta inkvisitoriska förhör äfven förekom Ida, svarade hon likväl uppriktigt och okonstladt på alla tantens frågor: sade, att hennes goda mor lefde endast af sitt eget, och i synnerhet af hennes äldsta systers arbete.

– Men dervid lär det säkert icke vankas många feta stekar! invände fru Wermell ironiskt, – och sådant lär minsann kosta på. Se icke så förvånad ut, barn. Du känner kanske icke huru mycket din mors slöseri och misshushållning bidrog till din faders ruin.

– Förlåt, om jag frågar hvaruti detta bestod, afbröt henne Ida,

dristig vorden genom att höra sina föräldrar, i synnerhet sin goda älskade moder förtalas. – Så långt mitt barnaminne sträcker sig, påminner jag mig ej något öfverflödigt lefnadssätt, hvarken i kläder, möbler eller kalaser.

– Deruti har du på sätt och vis rätt, – men i hvardagslag lefdes der alltför kostsam, för att vara ett borgarhus. Din mor hade från barndomen varit vand vid ett läckert och godt bord; utan att besinna att sådant förstört hennes egna föräldrars tillgångar, och att hon ingenting förde med sig i min brors hus, införde hon der samma lefnadssätt. Den unga frun satte en heder uti att laga det som var smakligt och godt, kantänka! Bodbetjeningen, till och med tjenstefolket, äto samma slags mat som herrskapet sjelfva.

– Då hade ju mamma också goda dagar, den tiden mamma var i deras hus, inföll Natinka. – Mamma är ju ingen kostföraktare heller.

Wermell, som då och då gifvit sin fru en missnöjd blick, den hon likväl icke syntes blifvit varse, steg nu upp, tog henne under armen och närmade sig frukostbordet, samt afbröt derigenom det ledsamma samtalet, och Ida – hon vände sig bort, för att borttorka den tår som denna plågsamma stund frampressat. Då såg hon den, hon med rätta ansåg för häradshöfdingen, stående bakom sig, och att han varit ett vittne till föregående samtal. Blodet strömmade upp i hennes kinder; men hans öga hvilade på henne med sådant deltagande, att hon småningom lugnades och deltog, åtminstone efter utseendet, i frukosten, sedan Wermell presenterat den äldre dottren, som gjorde en ganska knapphändig

helsning. Det var samma dam hon nyss sett i salongen.

* * * * *

Fjorton dagar derefter skref Ida till sin äldste syster följande:

"Hvarföre kom jag hit? Hvarföre lemnade jag ett älskadt hem, för att här framsucka ett tråkigt lif bland fremmande, likgiltiga personer; fremmande för mig både i tankesätt och vanor – intet drag af ett varmare deltagande för fremlingen, en enda undantagen... dock, derom en annan gång...

"Mitt första omdöme var icke så förhastadt och orättvist, som du och mamma tyckes tro. Efter onkels första, mera hjertliga mottagning, synes han knappt blifva mig varse; utomdess ser jag honom ganska sällan, endast någongång vid frukosttimmen, den enda tid på dagen då din Ida får den äran att vara en ringa medlem af familjen; ty i anseende till de allt kortare dagarna, och på det jag icke skall försumma mig, föres middagen in till mig, och om aftnarne äro de merändels borta, eller är der fremmande, och ingen har yttrat en önskan att se mig vara med. Jag sitter då nästan som en fånge på mitt rum, öfverhopad med arbete.

"Den lilla tid jag dagligen sammanträffar med tant, plågar hon mig med sina enformiga frågor öfver de minsta omständigheter i hemmet. Detta sker ingalunda af deltagande, utan endast för att visa sin egen öfverlägsenhet. Dessa dagligen upprepade frågor besvaras också alltid af mig med samma svar. Måne hon icke tröttnar till slut!

"Ingen sympati råder mellan hennes döttrar; de äro lika olika till lynne som utseende. Aurora är lång och smal, men icke väl

växt, något mörklagd, med sammanvuxna ögonbryn. Läste vi icke en gång att detta var tecken till ett despotiskt, egoistiskt sinnelag? åtminstone synes det inträffa här. Merändels kommer hon en gång om dagen, sällan två, för att se, dömma och korrigera de arbeten Natinka och jag ha under händer. Sjelf sysselsätter hon sig endast med romanläsning och musik; jag tror hon äfven gör anspråk på att vara vitter, åtminstone inbillar hon sig vara en kompetent domare öfver vitterhet och poesi. Hon är väl icke ovänlig emot mig, men i hennes väsende ligger en kyla, som hindrar all förtrolighet.

"Men huru ge dig en skildring af Natinka? denna lifliga, ombytliga varelse, som ej i tvenne minuter. kan tänka på något allvarligt. Hon fattar allting lätt, och begynner allt, utan att fullborda något. Lättrörd, har hon känsla för en olycklig like; men i nästa ögonblick kan hon vara i stånd att skratta åt den, ty hennes nyckfulla fantasi finner alltid något att förlöjliga. Det värsta är, att tant tror henne vara ett geni, och hon är sjelf icke sällan af samma tanke. Det är hon som begynt alla dessa arbeten, och hvarje dag faller hon på en ny idé. Vill du ha en förteckning på de arbeten jag måste förfärdiga, så se här: tvenne soffdynor åt tant; en nattsäck för onkel; en eldskärm för salongen ock en skjutväska åt kusin Ferdinand, häradshöfdingen; alla dessa äro på långt när icke halffärdige ännu. Utom allt detta vore ännu mycket annat; men man börjar inse omöjligheten att få det färdigt. Likväl började Natinka i går en börs, sydd med perlor på spetstyg, den hon ärnade häradshöfdingen, men i dag var hon mätt på saken.

Inom mig har jag likväl beslutat, att om också något annat måste lemnas, så skall denna börs bli färdig, skulle jag ock försaka hvilat en hel natt: ty vet du, han är den enda person, hvars närvaro stundom gör lifvet drägligt här i huset. Jag träffar honom visst icke oftare än vid frukosten, och då tilltalar han mig aldrig, men alltid ger han konversationen en sådan vändning, att den har och ger mig intresse; derigenom försvinner mångt obehag, som tants odrägliga frågor och anmärkningar eljest förorsaka mig.

"Efter jag har tid och papper, vill jag meddela dig en liten scen under frukosttimman i förgår, medan vi väntade på tant.

"Då jag inträdde in i rummet, suto flickorna och läste i hvar sin roman; jag närmade mig Natinka. 'Har du läst Cousinerna?' frågade hon och visade mig titeln.

"Nej, svarade jag, men jag läste i en uppsats på någon tidning, straxt efter sedan boken kommit ut, att den ej skall vara någon nyttig lektyr för unga flickor.

"Natinka storskrattade, och Aurora sade, i det hon medlidsamt leende skakade hufvudet: 'Du är likväl bra enfaldig och småstadsaktig, kära Ida! Begriper du icke att den uppsatsen enkom var skriven för att göra boken desto begärligare. Åtminstone gjorde just densamma uppsatsen oss nyfikne att läsa denna bok.'

"Jag teg som ett godt barn. Natinka ropade på härads höfdingen från andra sidan rummet, der han stått en stund och betraktat ett par guldfiskar, utan att synas ge det minsta akt uppå oss.

"Har kusin Ferdinand läst Cousinerna?" frågade hon skrattande.

"Jag studerar dem som bäst", svarade han, nästan allvarligt.

"Det der låter ju otroligt", anmärkte Aurora. "Kusin är ju en romanföraktare!"

"Hvem har behagat säga så?" frågade han. "Det är jag visst icke; tvertom gillar jag mycket teckningar från hvardagslifvet i dess mångfaldiga skiftningar, endast de medföra något förädlande för själen och hjertat, eller sannt målade karaktärer; men att unga damer, antingen de läsa för sitt nöje, eller det som bättre vore, för att odla sina begrepp och samla någon människokännedom, kunna uthärda samt till och med föredraga en Victor Hugos och Balzacs skapelser, det begriper jag icke! Ni torde erinra eder, att det var mina anmärkningar mot dessa författare, som ådrog mig beskyllningen att vara romanföraktare. I min tanke medför denna lektyr endast en nytta."

"Och hvilken då, om jag får fråga?"

"Den, att de unga damer som älska denna slags lektyr, aldrig böra lida af svaga nerfver, emedan vanan vid skildringar af skräckscener, sådane som dessa författaresha, måste härda dem."

"Alla skrattade, kallade honom en ulspegel, en satirikus, och..."

"Men hvartill tjenar denna berättelse? frågar min äldsta syster. Jo, goda Anna, jag önskade att du sett den blick, hvarmed han sade: 'Jag studerar Cousinerna'; den uttryckte tydligare än ord: jag genomskådar er alla tre. Och – anse mig icke för fåfäng, bästa

syster! – jag tror att detta iakttagande var till din Idas fördel."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.